

בש"פ 4829/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
בש"פ 4829/14**

לפני:

פלוני המבוקש:

נ ג ד

המשיבת: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה בתיק עמ"י 14170-07-14 שניתנה ביום
8.7.2014 על ידי כבוד השופט ב' בר זיו

בשם המבוקש:עו"ד לימור יצחק

ההחלטה

בקשה דוחפה למתן רשות ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה – מעצרים), התשנ"א-1996 (להלן: "חוק המעצרים").

1. הבקשה נסבה על החלטת בית המשפט המחוזי, שקיבל את ערר המשיבת על החלטת בית משפט השלום בקריות, שהורתה על שחרורו של המבוקש, קטין כבן 16, והחרורה למעון הסגור "גילעם" (להלן: המעון).

בתמצית, המבוקש חשוד בכך שתקף מדריכים וחניכים-קטינים אחרים במעון. בהחלטתו מיום 7.7.2014 הורה בית משפט השלום על החזרתו של המבוקש למעון. על החלטה זו הוגש ערר שנדון היום בפני בית המשפט המחוזי. בהחלטתו, עמד בית המשפט המחוזי על כך שהמעון אינו המקום הרاءו למבקר, גם לאחר שהוא עצמה סובל במעון וגם נוכח עמדת מנהל המעון כי המבוקש מסכן את השוהים במעון ואת הצוות שם. בשורה התחתונה, הורה בית המשפט על הארכת מעצרו של המבוקש עד מחר 9.7.2014 בשעה 10:00 "בכפוף לכך שעדי שעה זו תוגש הצהרת טובע".

עמוד 1

2. הבקשה שבפני נסבה אף ורק על עילה אחת, המתבססת על הטענה כי נציג המשפט אמר לפרוטוקול כי "החקירה באמת הסטיימה וסימנו את כל פעולות החקירה". מכאן טענת המבוקש כי בית המשפט היה חייב להורות על שחררו של המבוקש, וזאת לאור לשונו של סעיף 17(ד) לחוק המעצרים הקבוע כלהלן:

"נעוצר אדם וחיקיתו נסתימה, ישוחרר מהמעצר, ואולם אם הצהיר טובע כי עומדים להגיש כתוב אישום נגדו ושוכנע בית המשפט, כי יש עילה לכואורה לבקש את מעצרו עד תום ההליכים, רשאי שופט להאריך את המעצר, מטעם זה, לתקופה שלא עולה על 5 ימים, בכפוף להוראות סעיף קטן (ב)" (הדגשה הוספה – ו"ע).

מכאן הטענה, כי משלא הוגשה הצהרת טובע לא הייתה לבית המשפט סמכות חוקית להורות על הארכת מעצרו של המבוקש.

3. דין הבקשה להדוחות, אף ללא צורך בתגובה, וזאת שני טעמים.

הטעם המשעי – אנו נמצאים כעת בשעות אחר הצהרים. גם אם יקבע דין במהירות האפשרית וכל הנוגעים בדבר יזעקו לבית משפט זה לשעות הערב, על כל הבעיות הלוגיסטיות הכרוכות בכך, הרי שהדין בעניינו של המבוקש קבוע מילא לאחר בוקר. אף לא לモתר לצין, ומבל' להקל ראש חיללה אף בלילה אחד של מעצר, כי המבוקש שהוא בשעתו שבועיים במעצר הרוסים בירושלים, כך שאין מדובר במעצרו הראשון והיחיד.

ועיקרו של דבר. הטעם המשפטי – אכן, נוסחו של סעיף 17(ד) הוא מנדטורי, כביכול בית משפט חייב לשחרר את החודד אם לא ניתנה הצהרת טובע. אולם, פרשנות תכליתית של הוראת סעיף 17(ד) רשאית מחיבת לבחון אם נתקיים עילות המעצר של מסוכנות ושל שיבוש הילכי משפט גם אם נסתימה החקירה. שאם לא כן, עלולה להיווצר תוצאה בלתי הגיונית בעיליל, לפיה עברין מסוון עלול להשתחרר אף ורק מן הטעם שהחקירה הסטיימה אף ממשום מה לא ניתנה הצהרת טובע. עילות המעצר של מסוכנות ושיבוש הילכים המנוית בסעיפים 13 ו-21 לחוק המעצריםطبعות אינהרונית בסעיף 17(ד) לחוק המעצרים, ואין באמור בסעיף זה כדי לאין עילوت אלה. בדומה, ולמרות שסעיף 17(ד) לחוק אינו מזכיר במפורש קיומה של חלופת מעצר, ברוי כי רשאי בית המשפט להורות על חלופת מעצר ב"שלב הדמדומים" של סעיף 17(ד), המגשר בין שלב סיום החקירה, כאשר העזר בחזקת חזוד לפי סעיף 13 לחוק המעצרים לבין מועד הגשת כתוב האישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים של הנאשם לפי סעיף 21 לחוק המעצרים.

4. בעבר כבר נזדמן לי לקרוא למחוקק לתקן ולהבהיר את נוסחו המנדטורי של סעיף 17(ד) רשיא, ואין לי אלא לחזור על קרייתי זו. בשל קוצר הזמן לא ארכיב והזכיר מזמן לעין בהחלטותי הנוגעות לסעיף זה (ב"ש (מחוזי, חיפה) 3436/07abo ריא פארוק נ' מדינת ישראל (21.8.2007). וכן ראה בהקשר קרוב בש"פ 1270/14 שwon נ' מדינת ישראל (20.3.2014)).

5. אשר על כן, הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, י' בתמוז התשע"ד (8.7.2014).

שפט